Лежав при відчиненім вікні, і зорі заглядали йому вдушу.

Пригадав собі, як колись дитиною малою питався мами, що це таке зорі?

А мати казала йому: "Зорі, це душі добрих померших людей. Як така душа стане перед Господом Богом, ціла біла і ясна, як сніг, то пан Біг питається її: "Яке маєш бажання?"

"Ніякого, — відповідає душа, — лиш тужу за своїми". "За своїми?"

"За тими, що лишилися на світі".

1 погладить Бог душу по схиленій головці і каже: "Дам тобі свічку таку ясну, що тисячі літ світить. Як настане вечір погідний, то вийдеш з нею на небо і будеш дивитися вдолину, до своїх. Вона тобі всю дорогу від неба аж до землі освітить".

І виходять душі зі своїми свічками на небо і дивляться на нас. Бачать усе. 1 як ми за вечерею сидимо, і як балакаємо з собою, як хрестиками уставки до сорочок вишиваємо, і як читаємо гарні книжки. І коли ми в мирі й гаразді говоримо з собою, коли ми добрим словом згадуємо про них, то вони тішаться, і свічки дрижать у їх руках. А як ми не по правді живемо на Божому світі і коли ми забули про них, то свічки вилітають їм із рук. О, бачиш, як полетіла одна, і друга, і третя, о!.."

Лежав при відчиненім вікні, і зорі заглядали йому в душу.